

Meie Mats

Toimetus ja talitus asub Harju tän. 46/15.

Mr. 45 (227)

Reiknädalal, 24. detsembril 1919.

Mr. 45. (227)

Rõõmsaid Jõulu pühi!

Olgu parun, sant ehk pops,
wana rauk, ehk wäeti laps,
demokraat, ehk hall burshui,
riigimees, ehk liht halui
igatiks saab passilise
„Meie Mats'ilt“ kingituse!

Ring ümber armastuse.

Frida v. Raimann.

Järg 4.

Printsess ei naernud, aga ta huultele ilmus õnnelik naeratus.

„Nüüd pigistage silmad kinni — ruttu,“ käskis noormees, kui rannatee äkilise käänaku tegi.

Neiu kuulas sõnakuulelikult käsku.

Noormees wõttis ta käest kinni ja wiis ta mõne sammu edasi.

„Noh?“ küsis ta wõidurõõmsana.

Neiu pilkude ees seisis tore ehitus tornidega, nurkadega ja katustega, mis nagu läbi-paistew kristall paistis olewat; loss seisis kõrgel kaljul nagu ku'dalusel. Ja tema ees, niikaugelt kui silm ulatas, säras meri nagu tulejõgi.

„Noh?“ küsis noormees weel kord.

Ta oli neiu käe lahti laskmata unustanud.

„Aah — kui nõiduslik ilus!“ sosistas printsess waewalt kuuldawalt.

Seal waatas noormees talle silma ja nägi imestades, et neiu silmad looduse pildi waatlemise asemel nagu unenäos tema näol wiibisid.

Loodesse wajuwa päikese wastuläige puhkas nooremehe näol ja säras ta pruunidest, unistawatest silmadest.

„See on ainult pettus päikese poolt, kui ta seal kohal wiibib,“ oli tal weel osawust ütelda. Lõunamaal narrib ta meid tihti. Need on üsna harilikud müürid, hallid ja pruunid ja luitunud ja pehastanud aastasadade kestel.“

Wioletikarwa warjud lehwisid pikkamisi kaljude põlewa kollasuse all.

Peidetuna kõrges kohas kaswasid mitme-wärwilised hüatsindikobarad, walged, punased ja sinised; printsess noppis neist ühe teise järele, kunni tal neid mõlemad käed täis said.

Noormees laotas oma mantli kaljule, ja printsess istus selle peale. Noormees heitis tema jalgade ette rohu sisse pikali, toetas pea käe peale ja wahtis talle näkku.

Printsess katsus oma lillesid ilusasti korraldada; keskele punased, nende ümber walged ja wiimaks sinised.

„Missugune igaw kimp!“ hüüdis noormees nokkiwalt. „Ilus on ainult korratu kimp, kas teie seda ei tea?“

Ja ta kahmas korraldud kimbukese, nii et lilled korratult neiu sülle kukkusid.

Nüüd asus wallatus neiu rinda.

„Teie olete walju karistust wäärt,“ naeris ta ja wiskas noorele mehele ühe lille näkku — punase.

Noormees naeratas ainult ja laskis lille maha kukkuda.

Esimesele järgnes teine — sinine.

Kuid sellele sai sama saatus osaks.

„Mis raamatut teie nüüd kirjutate?“ küsis printsess ja wiskas jälle ühe lille — seekord walge.

„Armastusest,“ wastas noormees walmina, sest ta oli alles wäga noor.

„Kas sellest siis, midagi ka teate?“ küsis neiu nüüd kelmikalt, nagu seda tema poolt ei oleks wõinud oodata.

„Seda ma usun,“ wastas noormees ja waatas neiu silma.

„Tõesti? Ise oma kogemuste järele? — Tõsi, teie ütlesite ju, teie kirjandusline südame-tunnistus lubawat teid ainult ise läbielatut kirjeldada.“

Ta wiskas talle jälle ühe lille — sinise.

Kuid noormees ei wõtnud.

„Ainult seda, mis ise olen läbi elanud ja tundma õppinud,“ kinnitas noormees kõige tõsisema näoga.

„Kas olete juba tihti armastanud?“ uuris neiu edasi.

„Wähemalt tosin korda,“ oli rutulik wastus; „kuid kas see arw õigusele wastab, ei tea kindlasti ütelda.“

Neiu oli järsku kahwatanud; sügaw wari langes ta punetawale näole.

Ja noormees oli nii paha, et selle üle rõõmustas.

„Kudas nad wälja nägid?“ küsis Aimée wiimaks tasa. Lilled wiskamise oli ta lõpetanud. „Neiud nimelt. Olid nad imeilusad?“

„Seda ma õieti enam ei mäletagi, sest ma olen selle juba ammu unustanud,“ wastas noormees järelemõtlikult. Esimene kord olin ma seitse aastat wana, pean teile ütlima.“

Neiu oli alles päris laps. Sel silmapilgul aga muutus ta täiesti naiseks, kui küsis:

„Ja wiimane kord?“

Noormees ei wistanud, sest on küsimusi, mille peale ei saa wastata.

Nüüd wiskas neiu talle jälle ühe lille — seekord tulipunase.

Osawasti napsas noormees selle oma huulte wahele ja hingas selle magusat õhku sisse; siis kargas ta üles, kahmas maas laialiseiswad lilled kokku, astus neiu ette ja laskis nad kõik neiu peale sadada.

„Ah, ja mina kinkisin nad kõik ju teile,“ hüüdis printsess pool naerdes, pool kurtes.

„Aga mina ei taha neid,“ hüüdis noormees wallatumalt, „mina tahan midagi muud.“

„Nimelt?“

„Musu!“

Neiu nägi ta ilusat, naerulist nägu üsna ligidal oma kohal — seda pruunikat nägu, millel õige nina, punane suu ja pruunid silmad.

„Aga — kas seda ka tohib?“ küsis neiu ilmsüütuna.

Ja noormees kahwatas. Ta otse wihkas iseenast ja oleks enesele peaaegu löönud.

Nägu kõrwale pöördes ajas ta enda sirgeks.

„Ma tegin ainult nalja,“ ütles ta tasakesi, „rumalat nalja. Palun, andke mulle andeks. Ja nüüd läheme — ruttu, ruttu!“

Aga printsess küsis eneselt sügawas südames, kas see mitte suur patt ei ole kahetseda, et see ainult nali oli olnud.

* * *

Krahwinna Barbara Platten oli kodust kirja saanud. Kirja wäga tähtsa sisuga, wiie pitseri all — erakäskjala läbi.

„Jumal ja kõik pühad olgu tuhatkorda tänatud ja kiidetud!“ ohkas kirjasaaaja kergemal rinnal, niipea kui seda lugema hakkas.

Kirjas seisis nimelt wali käsk silmapilk ja wõimalikult ruttu koju tagasi tulla. Kahtlemata oli keegi kaebtuse saatnud. Arusaadaw — niisugused asjad heljuwad ju õhus.

Rõõmu segasid muidugi õige suuresti mitmesugused waewalt mittemõistetawad kõrwalhoobid, kõik selles mõttes, et mõni inimene juba õige märgatawasti hakkas wanaks jääma.

Peaasi oli käsk, printsessi kohe selle wastu ette walmistada, et teda tagasitulekul midagi suurt on ootamas: kõrge au, aga ka rasked kohused.

Nagu see wiisiks oli, oli kõik juba maha tehtud.

Noh, kui ka pisut hilja, mõtles wana daam järele, kudas nüüd diplomaatlik olla.

Kudagiwiisi oskas ta asja nii toimetada, et asjast kõige pealt noorele mehele teate andis, ilma et printsess seda oleks teadnud. Kartlikult pööras ta oma silmad ära nooremehe kahwatanud näolt ja pahastelt silmadelt, mis talle ütlesid, mis ta enesele juba isegi oli ette heitnud. Kõige peale, mis ta ütles, nikutas noormees ainult pead, ka siis, kui ta talle selgeks tegi, et see wäike preili õieti kõrge printsess oli.

Noormees nikutas jallegi ainult pead, aga wana daam nägi, et ta temast oli a. u saanud.

Aimée nuttis nii meeleheitlikult, nagu ta weel iial ei olnud nutnud, kui kuulis, et asi nüüd tõsiseks läks. Siis, kui suurtest asjadest kuulis, mis talle walmis mõeldud, wõttis ta enesele nii läbitungimata ilme, et seda õigusega printsessiilmeks oleks wõinud nimetada.

Kui aga krahwinna talle lõpuks teatas, et „tema“ ärareisinud, ilma et jumalaga oleks jätnudki, siis naeris ta esimest korda jälle, naeris läbi pisarate ja nipsutas wanale daamile näkku, kes selle teo üle otse ära kokkus.

Siis wõttis printsess sõna tõsises mõttes luuramise ette; terve päew otsa seisis ta oma pisitillukesel palkonil wõi põlwitas alla wahtides kiwise pingi peale pandud punasel padjal. Ja ootas. Ja ootas.

Ootas selle nimetu kannatusega, mis inimesel ainult ükskord elus on ja mitte iial muidu.

Tema ees seisis ääretu meri, ja sügawalt, just balkoni alt, wiis mööda kitsas jalgteo, mida ta minutiksiki silmast ei kaotanud.

Tunnid kadusid, — oh, nii pikkamisi! Kui päike juba sirawasse-sirawasse wette ära uppus — siis wiimaks tuli noormees.

Kartofelnaja respublika.

Joffe: „Ai waimere, see kartulas ei saapki nii ruttu kipseks kui meie metles!... See olep eige wisa kipsema... ja woip weel suu ka era korwetata!“

Küll läks ta kangekaelselt ärapööratud silmil kiiresti mööda, aga — tema oli see ometi, „Herra Fortunato!“ hüüdis neiu poolwaljusti ja kumardas üle ääre alla poole.

Noormees ei wastanud, waid kiirustas käiku, „Fortunato!“ hüüdis neiu uuesti — õige peenesti, õige armsasti.

Nüüd peatas nooremehe jalg. „Tulge üles — jah, kas tahate?“ palus neiu ärdasti.

„Ei, mitte sugugi ei taha,“ oli wähe julgustaw wastus.

„Siis hüppan mina siit alla,“ seletas printsess ja nägi ka selle järele wälja.

Süüde inimeste tahtmist täidetakse enamasti ikka.

„Noh, siis tulon mina parem juba üles,“ ütles noormees ja pööras ümber.

Printsess lendas talle ruttu nagu linnuke wastu, et teda ise sisse lasta. Sest ei tarwitunud ju kohe terve maja seda teada, et talle wõõras tuli.

Aga kui ta suure rauaga wooderdatud ukse juure jõudis, oli see lukus ja wõti ei tea kus. Neiu oli nutt waraks.

Wäljast koputati aralt. Ta koputas wastu.

„Mummi on mu luku taha pannud — kui kole! Ei saa wälja, ei saa keegi ka sisse. Mis me nüüd teeme?“

„Kannatame selle pahanduse kindlalt ära ja ütleme üksteisele algupäralisel wiisil, nimelt läbi wõtmeangu, ela hästi!“

Kergena kõlasid need sõnad, aga hääl, mis neil ütles, wabises tuntawalt.

Neiu kuulis seda äraandlikku wabisemist selgesti. Ja et armastus alati leidlik on, siis tuli temalegi walgustaw mõte.

„Kas ronida oskate?“ küsis ta südisti.

„Kui see just mõni kirikutorn ei ole —“ oli wastus.

„Oh ei, ainult madal müür.“

Ja eksitamise kartusel suurt hirmu tundes kirjeldas ta temale ruttu teed.

Teine uks wiis wanasse, metsikuks muutunud aeda, mis wana palee taga ennast laiutas.

Printsess pugus roosipõõsaste ja palmipuhmasteh wahelt läbi, jooksis üle nartsissi- ja heliotroopia peenarde koha poole, kus ta teadis mõned astmed üles müürile wiiwat. Wististi oli seda teed kord wäljawaateks tarwitatud. Ruttu ronis ta müürile ja waatas nooremehe järele ringi.

Sealt see ka juba tuli. Aga kui ta müüri jalale jõudis, paistis müür talle ometi kõrge olewat.

Tema nägu wiibis neiu näo ligidal, kui see alla kummardas, nii et nad üksteisele wõisid silma waadata. Aga neiu tahtis teisiti.

„Tulge, ma aitan teid,“ ütles neiu ja sirutas talle oma wälged käed wastu.

(Lõpp tuleb.)

Wõistlejad.

(Jõulujutt.)

Sadas lopsakat, märga lund, kui ma tänawale astusin. Niiske habemega kojamees wõitles kui löwi luuaga ja häwitas armutalt lumeräitse, kes kangekaelselt trotuari okkupeerida tahtsid. Kuid raitse oli palju ja ahelik aheliku järele tormasid nad wastu wiiekümne pennilise luua löökidele, kuni kaseraga nende walge ihu puruks kiskus, poriga segas ja seinäärde ühis- hauda hunnikusse paiskas. Aga mõneminutilise wõitluse järele jäi wõit neile ja kojamees läks higist otsaesist pühkides keldrituppa poolhaiget naist peksma.

Ma astusin edasi. Kõnniteed olid libedad ja mul tuli alalist wõitlust pidada iseseiswuse eest.

Turu ääres müüs wiimse wõimaluseni kahtlane wabariiklane kahtlasi jõulukuuski, küsides

hinda, mis kahwatama pani ka kõige alawäär- tustlisemalt grimmeeritud näofrontooni.

Kuuske ma ei ostnud, sest mul ei olnud seda waja. Mul oli waja midagi hoopis tähtsamat — ainet jõulujutuks, sest üks organism, kes kirjanik tahab olla peab wähemalt ühe jõulujutu kirjutanud olema. Ja et seda teha, peab aine olema, millest kirjutada, olgugi, et senni kõik jõulujutud ainult üht ainet sisaldasid — pool naela jõuluworsti, kui see neisse oli keeratud worstikaupmehe poolt.

Ja ses mainitud suhtes suhtisin ma edasi.

Üks madal üliõpilane tuli mulle wastu, toores kaalikas sabapidi suus ja peas walge sangaga serwiis, mida kristlik perekonna rahwas pimedas tarwitab ja wehkles kätega, nagu tahaks ta mõista anda kõigile, kes elab ja liigub, et ta juba kolmweerand aastat enne ilmaletulekut läbi ja läbi juua täis oli.

Ma waatasin seda madalat meesterahwast minut aega ja astusin siis jälle edasi, sest üks üliõpilane wõib küll ainet anda protokollile, mitte aga jõulujutule.

Ma läksin Kadriorgu.

Kell lõi kolm kui ma sinna jõudsin, wõi ütleme parem, et segadust ei tuleks — kui ma sinna jõudsin lõi kell kolm.

Kui me magamisetoa wälja arwame, siis meeldiwad mulle wäga kohad, kus ma üksi wõin olla, sest seal wõib mõtted wabalt lennata lasta ja see on wäga tähtis, kui midagi tähtist mõtelda on.

Kõik suured mehed on üksilduses oma paremad ja waimurikkamad tööd walmis witsutanud, sest üksi olles wõid sa oma mõtteid laiali pillata iga nelja tuule poole ja ükski mõtte- tark ei tule sind keelama.

Kadrants, oh kudas ma sind armastan,

ehk küll sind näha harwa saan!

Hääleta langesid patusele maapinnale pehmed walged inglite sõnad ja muutsid musta rojase pori õrnaks walgeks, nagu süüta lapse hinge.

Wana wares istus tõrwa nartsudega paigatud pärna otsas, pühkis nina wastu oksa ja tegi niisugust häält, nagu oleks karbonadi kondi nokkimine kõige suurema tähtsusega asi, mida rahwaste liidu asutajad silmas peaksid pidama.

Lumisel pingil istus lumine naisterahwas. Ta oli noor ja ma panin paberossi põlema.

Mis teeb praegu Wilson? Kas Bermond-Awalow on puskari joonud wõi ei ole? Mis Paul Kuyberg oma lagunud sauna-lawaga peale hakkab? Miks Teemant oma habeme ära ajas?

Niisuguseid mõtteid mul ei olnud, kuid kell wõis pool neli saada.

Ma mõtlesin: kas minna siit edasi, wõi pöörata siit alla. Plika tõusis pingilt üles ja astus mu juurde.

Ta oli ilus. Ta silmad olid kiired, nagu tulised bronksi ojad ja wäike suu oli punane,

kui siidi ärtu tuus. Tugew keha wõis rahuldada ja rahutumaks teha.

Ta waatas mulle julgelt silmi ja sõnas:

„Kas te wõiksite mulle kuuli pähe lasta?“

Ma puudutasin sõrmega wiisakalt kübarat.

„O, ja miks mitte! Aga kahjuks ei ole mul mingisugust laskeriista kaasas“ . . .

„Mul on rewolwer . . . Te olete siis nõus?“

„Sa halastaja wägi küll, mispärast ma ei peaks siis nõus olema.“

Mu teeb see ütlemata õnnelikuks, teile üht wäikest head — meelt walmistada!“

„Wäga rõõmustaw! . . . Läheme siis Rusalka ausamba juurde.“

„Lähme! . . . Kuid Hundikuristikus oleks wist ette olnud?“ . . .

„Ei, ei! . . . Ma tahan Rusalka juures — seal löödi mu elule alus ja seal tahan ma ka oma elu lõpetada!“

„Wäga kena! Wiskame siis aisad Rusalka poole!“

Me hakkasime minema.

Ma hõõrusin heameele pärast waimus oma käsi — ometi wiimaks leidsin ma aine, millest jõulujutu wõib kirjutada.

Ja huwitawa aine. Sest jõulujutus peab tingimata tapmisi, ülespoomisi ja mahalaskmisi olema. *Suurepäraline.*“

„Mispärast te siis siit ilmast warwast tahate wisata?“

„Mispärast? . . . Sellepärast, et mu onu omale wiltsaapad ostis.“

„Oho! . . . No siis muidugi ei jää midagi muud üle!“

Me jõudsime Rusalka juurde.

Ta wõttis midagi taskust ja ulatas mulle.

„So — laske siis mulle otse meelekohta!“

Ma kehtasin õlgu.

„Sellega ei saa ju lasta — see on pildiraam!“

„Ah tõesti! . . . Kas pildiraamiga lasta ei saa? . . .“

Me elame ju demokraatlikes wabariigis. Kui inimesed kõik ühesugused on, üks siis muud asjad ole kah. . . Mis see rewolwer parem on kui pildiraam?

„Ja, see on õigus küll. . . aga pildiraamiga ei saa ikka pauku teha!“

Ta jäi mõtlema. Siis ütles ta:

„No harasho! . . . Tähendab te armastate mind?“

„No muidugi mõista! . . . Mis seal siis weel pead murda!“

„Tubli! . . . Aga kuhu me siis läheme nüüd?“

„Minul ükskõik. . . Kuhu tahate!“

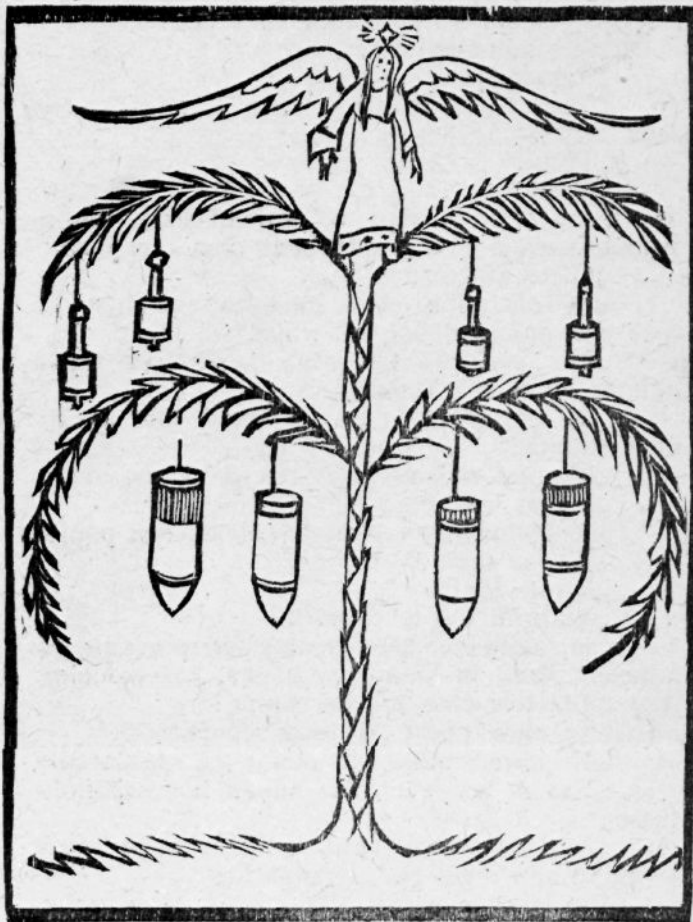
„No hea küll, läheme siis linna poole!“

Ta wõttis mul käealt kinni ja me astusime edasi. Narwa maanteel ütles ta mulle äkiste:

„Andke oma palitu mu kätte!“

„Ja mis siis saab?“

Jõulupuu.

Rabuingel: „Selle jõulupuu otsast wõib kergesti kõrgemale lennata, kui tiivad kannawad!“

„Siis ronige siia telegrafi posti otsa!“

„Ma ei taha ronida — mul uued püksid jalas!“

„Pole wiga midagi — ma ostan teile wanaid püksid!“

Ma ronisin posti otsa.

Ta kutsus miilitsamehe. Meid wiidi jaoskonda. Noh nüüd saab ainet!

„Mispärast te posti otsa ronisite?“

„Ma olin waremalt postiametnik!“

„Mis see asjasse puutub, mis te waremalt olite! Ma küsin, miks te poole tunni eest posti otsa ronisite?“

„Puude puuduse pärast! . . . Puid ei olnud lähedal, pidin posti otsa ronima!“

„Te olete wist purjutanud?“

„Purjutand ei ole — aurulaewaga olen sõitnud küll!“

„Kes te olete?“

„Ma olen seesama, kes posti otsa ronis!“

„No ma näen teiega ei saa muidu kui peab protokollit tegema!“

„O, ma tänan wäga — ma ei taha ühtegi

protokolli teha, see seebikiwi laga wõtab kõhu lahti ja pealegi walutab mul alles pea!“

„Mis amet teil on?“

„Rahategija“ . . .

„Mis? . . . Te teete raha? . . . Kus te seda teete?“

„Turul.“

„Turul! . . .“

„Jah! . . . Ostan odawamalt sisse, müün kallimalt wälja ja teen wahepealt oma kena rahal!“

„Olete abielus?“

„Ei ole! Ma elan oma naisega ilusti ja mul pole mingisugust abi waja!“

„Mis see siis tähendab? . . . Elate waba abielus wõi olete laulatud?“

„Ei ole laulatud! . . . Pulmad olid täiesti ilma lauluta!“

„Kes see naisterahwas teiega kaasas on?“

„Ma ei tea!“

Jaoskonna ülem pöörab naisterahwa poole.

„Kes te olete?“

„Ma ei tea!“

„Kuda nii — te ei tea?“

„Ja, waadake, me istusime eila perenaisega pimedas toas ja nüüd ma ei tea, kas ma olen ikka mina wõi olen ma perenaine!“

„Te olete peast põrunud mõlemad!“

„No kuradi pihta, siis oleme me sugulased!“

„Kasige wälja. . . Ma annan teie asja kohtusse!“

„Jah meie asjad wõite kõik kohtusse anda — jätke aga meid endid rahule!“

Me läksime wälja. Ta kutsus woorimehe.

„Sõida sadamasse!“

„Kas Narwa maanteed mööda, wõi üle raudtee?“

„Sõida üle õunanaise!“

Sadamasse pidas woorimees hobuse kinni.

„Oleme siin!“

„Kudas nii? . . . Me tahtsime armusadammasse sõita!“ . . . Aga hea küll me läheme jala. Sul ilma passita hobu, seda ei lasta armusadammasse sisse!“ . . .

Me läksime edasi. Tee peal pidas ta ühe paksukõhuga isanda kinni:

„Kas te soowite ehk odawalt suhkurt osta — üks mark nael!“

„O ja, miks mitte!“

„No siis sõitke Amerikasse, seal wõite saada, nii palju kui tahate!“

Ühe kõrge maja ees peatas ta ja sõnas:

„Noh, kas astume sisse sooja. . . Mul kõrwalstad külmetawad!“

„Astume sisse!“

Me astusime sisse. Korter oli ilus. Suured walged toad, tore mööbel. Ta wiis mind saalist läbi magamisetuppa.

„Noh, heidame magama, me oleme wäsinud mõlemad!“

„Heidame! Mul pole selle wastu midagi!“

Me heitsime magama.

Äki aratas meid tugew passihäl üles!

„Mis see tähendab? . . . Kust te siia olete saanud? Kes teile luba andis minu woodi magama heita! . . . See on midagi ennenägemat! Silmapilk koristage endid wälja!“

Me tõusime istukile. Ma waatasin ta otsa:

„Kas see sinu korter ei olegi?“

Ta waatas mu otsa:

„Kas see ei olegi sinu korter?“

Wõõras herra läks ägedaks ja me olime sunnitud woodist wälja kobima.

Kui me alles riidesse panime, astus keha- kas wanapoolne proua tuppa. Ta langes kohe minestusse, kuid toibus pea ja hakkas meest grammofoni toruga peksma.

„Ah sa kuradi merekaru! Kui ma minutiks ajaks jalad toast pistan, lööd sa kohe pillerkaari lahti. . . Tood omale sõbrad ja armukesed siia ja teed kõiksugu karutükka! . . . Küll ma suwigurid naha wahelt wälja wirutan! . . . Ah oma naisest ei ole sul küll, sina wana lüpsik niisugune!“

Mees tahtis wastu rääkima hakata, kuid grammofoni toru löi ta kõnetoru segamini.

Me pugesime kähku uksest wälja.

Tänawal andis ta mulle kätt.

„Jumalaga! . . . Ma tänan teid wäga! . . . Nüüd olen ma saanud, mis ma tahtsin!“

„Head terwist! . . . Ka ma tänan teid, sest ma olen ka saanud, mis ma tahtsin!“

Kodu jõudes hakkasin ma kohe kirjutama ja kirjutasin selle loo üles.

Teisel päewal läksin ma warakult toime- tusse, jutt põuetaskus. Kui ma hommikulehti sorima hakkasin, tegin ma suured silmad ja sülgasin paberikorwi — seesama juhtumine oli juba jõulujutu näol lehes.

Ta oli must ette jõudnud!

Gori.

Kurat maa peal.

(Muinasjutt, mida aga uskuda wõib.)

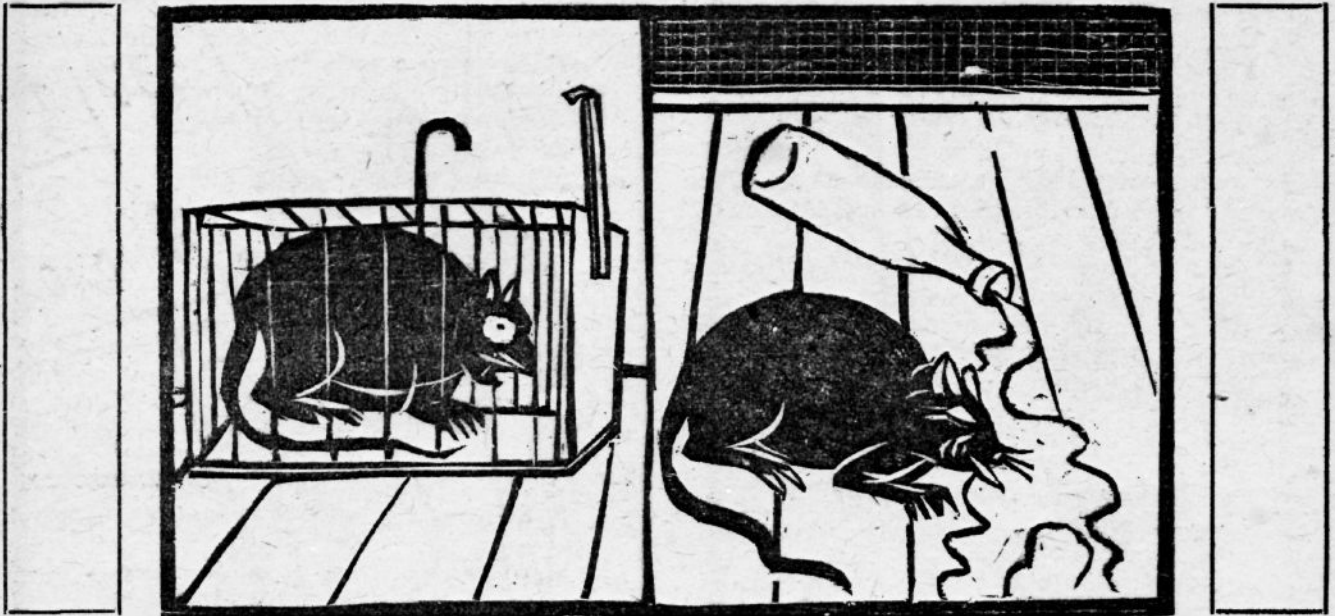
Kurat põlgas poliitikat üle kõige pettuste ja ses suhtes ei oleks ta iialgi maa peale tulnud.

Kuid oli mõjuwamaid põhjusi, mis teda sundisid niisugust orentatsiooni ette wõtma: Kurat aimas, et teda kõige põrguga pankrotti tahetakse wedada. Wiimasel ajal saadeti maa pealt põrgu ainult hapuks läinud spekulanta ja marodööra ja kuiwatatud palwewendi, kuid niisugust „transiit“ kaupaa ei tahtnud ükski põrgu warustuswalitsus wastu wõtta. Kurat tahtis selles asjas parandust luua ja ronis sellepärast maa peale, sest ta pidas oma isikut mõjuwamaks kui teisi põrguwürsta oma sekretariadiga.

Pealegi tahtis ta kättematerjali puudust lahendada ja põlewa kiwi hindade ja tarwitamise üle selgusele jõuda. Ka oli tal nõu wanamoorile sünnipäewaks uut piibelt osta ja lastele Amerika kingitusi nõutada.

Alkoholi tagajärjed.

(Õpetlik luua.)

2) Kui wiina aur peast kadunud oli ja ta üles ärkas, nägi ta, et ta-puuris oli.

1) Jõulu laupäeva õhtul kambris kolades leidis rott ümbertõugatud puskari pudeli ja tõmbas nosu täis.

Kui Kurat maa peale jõudis oli juba pime, ja pilvedeta taewas särasid heledad tähed nagu hõbedased kokad.

Kõrgest ja kaugelt kõlasid rõõmsad, kõlisesewad lauluhelid ja Kurat jäi seisma.

Taewa all laulsid inglid:

„Au Jumalale kõrges, rahu maa peal ja inimestel hea meel!“ Midagi tuksatas Kuradi rinnus. Midagi kauget, ära unustatud, ilust, walget ja ülewat tuletas see laul talle meelde. Ta oli ükskord samasugune walge ingel olnud ja niisama laulnud ja inimesed olid teda kummardanud ja talle palwetanud. Aga nüüd? . . . Ahaha! . . . Kas teda nüüd ei kummardata? Tuhat korda enam, kui neid walgeid inglid!

Ta astus edasi. Maa oli kaetud surnukehadest ja tarretanud werised sisekonnad nende kõrwal olid nagu kustunud tuleasemed, millel tuhaks põlenud elu. . . noor elu.

Taewa külma rinda käristasid weristeks haawadeks wahetpidamata schrapnellide raudsed kühüned ja walusad hoiged ja ropud needmised ujusid appihüetega põimides kõrgete tähtede meresse, taewa poole, armulise jumala aujärje ette. Wend torkas läikiwa külma täägi wenna südamesse ja poeg näris puruks hammastega isa kõri.

Ja kõige selle sekka kõlas inglite mahe laul:

„Au Jumalale kõrges, rahu maa peal ja inimestel hea meel!“

Kurat naeris.

Ta naeris wõikalt ja kaua.

Ahaha. . . ahaha. . . ahaha! . . .

Looja häwitab oma loodud tööd — tähendab, ta on bankrott! Wõi on ta anarhist. . . Maailmade ja taewaste walitseja — anarhist! Appi liitlaste interwentsioon, kunstikaitse toimekond ja odamehed-wilistlased mädamunadega!

Kurat tõmbas saba sügawamale palitu käiksesse ja astus edasi.

Tee ääres oli suur torniga maja ja selle torni otsas oli rist. Risti nähes läksid Kuradil jalad risti, kuid ta toibus pea.

Maja oli walge ja sealt kostis wälja hele naer ja wali laul. Kurat tõmbas palitukrae üle kõrwade ja astus sisse. Suur saal oli rahwast täis. Siin oli mehi ja naisi. Wänge puskari hais hõljus õhus ja piibusuits segatud wiiruki suitsuga tungis ninna aewastust üles kiskudes.

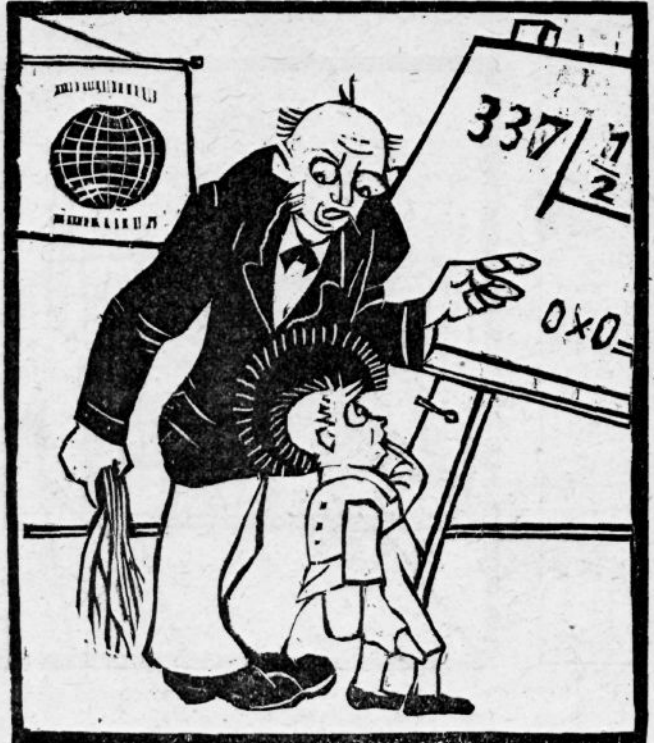
Kõrgemal kohal, püha pildi ees, tuigerdas käsi laotades mustas riides paks prillidega mees ja laskis mõtteta sõnu rahwa sekka kukkuda:

„Armsad hinged. . . meie silmad on. . . jälle. . . seda suurt. . . ja kallist püha näha saanud. . . see on üks kallis püha. . . üks wäga kallis. . . enne sõda maksis see kakskümmend neli kopikat pudel. . . aga nüüd ei saa. . . sa kahekümne margaga ka mitte. . . mokka on kõik puud ja laewad. . . merekaru tööd ja waewad. . . siidikleit ja sääresaapad. . . liblikas läks Wirusse. . . ja ses suhtes on kõik suhted suhetud ja mainid mainitud ja mainid. . . su-

Kui jõululaps mele

1) Siis oleks ta pidanud korteri puuduse pärast uulitsale jääma ja miilits oleks ta peale protokollit teinud öö-lubata uulitsal olemise pärast.

2) Siis oleks talle väiksel viisil sündsolist alg-haridust andma hakatud.

hetud. . . ja suhed mainitud. . . ja mainimata suhe on sohe suhe. . . ja. . . ajage armas kogudus protokollit ja ärge pange tähele. . . et selle peale miilitsamees. . . puskari teeb. . . ja. . . meie ainukene tsaar. . . on siin ilmas puskari taar. . . ja. . . russki, njemets i poljak. . . wsje tantsujut krakowjak! . . .“

Kurat puudutas ühte wanameest õlast ja küsis:

„Mis see kõik tähendab?“

Mees tegi imestanud näo ja vastas:

„Mis ta peab siis tähendama? . . . Eks me pea jõulusid. . . pühitseme Jumala sündimist. . . Kust Kuradi kohast sa oled välja pugunud, et sa midagi ei tea. . . Nüüd o ju jõulud uue kalendri järele. . . Sa oled mul ette kuradi semlak. . . Oh Jeesus sinu sündimine. . .“

Wanamees hakkas laulma ja Kurat läks pead wangutades uksest välja.

Eel särasid kuldse diadeemena linna tuled ja Kurat astus kapjadega lund spekuloides sinna poole.

Ühe suure massiivse maja ees jäi ta seisatama ja waatas lahtisest uksest sisse.

Suured saalid olid sirendawat lambi ja elektripäikeste walgust täis, laiadel laudadel peegeldasid tuleteri schampanjer ja walge wiin. Kallid waasid olid täidetud puuwiljaga ja maitsewad praed nõudsid kahwleid, nuge ja head

söögiisu. Daamid walges siidis ja kawalerid targeldatud rindadega hõljusid lõbusas waltsis parketti mööda ja istusid kõlblusereeglid lõhkudes pehmetel diivanidel.

Muusik mängis ja kahemõttelised laulud kajasid weiniklaaside wahel pöörast naeru elule kutsudes.

Kurat häigas kabjaga üle tilkuwa suu ja küsis ukse kõrwal põlwitawalt poolhalasti kerjuselt:

„Mis pidu see on?“

Kerjus tõmbas räbalatesse mähitud jalad kõwemini kokku ja sõnas haiglaselt:

„Jõulusid pühitsetakse. . . täna on ju jõulaupäew!“

Kurat astus edasi.

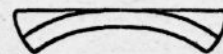
Igal pool nägi ta ühte ja sedasama: prassimine, pidutsemine, laul, wiin ja naisterahwad. Ja kõik Jumala auks. See oli Jumala sünnipäewa pühitsemine

Kui Kurat pörgusse tagasi läks, hõõrus ta rõõmsalt kapjasid ja lõi sabaga nipsu.

Ta mõtles:

„Noh, nüüd olen ma kindel, et Jumal mulle enam konkurent ei ole!“

Gori.

ajal sündinud oleks:

3) Siis oleks talle kui waeserahwa lapsele tihtilugu hea onu konserwisi kingiks antud.

4) Ja muidugi mõista, oleks ta ka pidanud kaitseliidu teenistusest osa wõtma.

Mõned jõulutoidud.

(Õpetused söögimajapidajatele js noorikutele, kes endid mehest lahutada tahawad).

Weriworst.

Ostetakse mõnelt Wiru pupelt pool puuda teliskivi puudert, toodakse Sibula soost ja Seamäe rabast wärsket raba, segatakse sinna hulka paar naela ussirohtu ja sääse raswa ja aetakse see segu sukasääre sisse. Siis wõetakse see sukasäär ja weetakse sellega laiskworstile mööda pläsu. Siis öeldakse „weriguuti!“ ja määratakse selle worsti hinnaks 20 marka nael.

Õunakoogid.

Wõetakse kusagilt laenuraamatukogust raamat „Eewa õun“, rebitakse see tükkideks ja tarwitakse kui tulehakatust. Siis ostetakse Seislerilt wiis wakka mädukartulaid, tambitakse puruks ja walatakse see pudru wormi sisse. Kõige paremad koogid tulewad kui see segu miilitsa uue wormi sisse walada, hoopis halwad aga walitsuse wormi tarwitades — siis tulewad lihtsad õuna kääkid ja neid ei söö ükski Adam.

Munakoogid.

Tuleb Munamäele balagan ehitada ja seal Onny Gabrieli ja Grippenbergi tantsida lasta nii kaua kui mõlemad grippe saawad. Siis kutsutakse odamehed ja need teewad willistades koogid walmis, mida isegi mõnel talweunes olewal arstil häbi süüa ei ole.

Pehme taina koogid wärske marjadega.

Pannakse paar tainapead kõhuli künasse, lisatakse neile mõni paksu sääremarjadega plika ligi ja poole aasta pärast on koogid walmis, mis siis kirikus sisse õnnistatakse ja elumeestele sakuskaks antakse.

Wahukringlid.

Toodakse Asutawast Kogust kapatäis wahtu, kastetakse paragrahw 914 sinna sisse ja pannakse see krempel mõne kehaka rahwasaadiku istme alla portfelliga küpsema. Siis antakse see komisjoni, kus ta nii kaua kuiwab, kuni hallitama läheb ja siis pole muud kui — stop, Mathilde, ma hammustan!

Waniije pätsikesed.

Selles asjas on kõige parem Pätsi poole pöörata.

Suhkrupärjakesed.

Õeldakse suhkruetetelliijatele, et suhkur weel pärale ei ole jõudnud, wõetakse siis naerdes keldrist koit suhkurt antakse see tubli tasu eest suhkruhaigele ja . . . kuid mis siin seletada — see on Juudi toit ja ristiinimesele on niisugune wigur keelatud.

Kama.

See on waimutoit. Ostetakse üks komplekt ilmuwaid poliitika lehti ja kama lalalt.

Pu kar ehk wäärnimega Samogonn.

Selle üle saab lähemaid teateid miilitsionääri Ants Hunditulise käest.

Riisikoogid.

Riisikoogid on meest väljas. Praegu leiawad suurt lugupidamist kriisi koogid. Nende walmistamist wõib iga tähtsam rahwaerakondlane õpetada.

Wesipallid.

Niisama ka moest läinud. Nüüd on moodis jalapallid.

Suur kook jämedast leiwast.

Maksetakse sissetuleku maks ära, kirjutakse testament walmis, käidakse armulaua ja ostetakse turult kaks

jämedat leiba. Neist leibadest tehakse kook ja riputakse siis end kõige suguseltsiga sinna koogu otsa.

Wäiksed koogid tee juurde (mitte de jure).

Kui te teeministriks saate, siis võite neid süüa Tallinna — Pärnu teel, praegu ei ole aga kasulik tarvitada.

Näpupass.

See kompott toidab ainult politseid.

Wene pannkoogid.

Neid kooka nimetakse ka kommunadeks, ehk seal küll ühtegi muna sees ei ole. Walmistakse põdrasammlast, kasetohust ja hundi sawist, nii siis tuletab tsheki leiba meelde. Proovisi võib saada „Päewalehe“ kontorist.

I glis kook.

See kook poksitakse wiisnaelase kindaga soowijale lõugade wahela. Häid pagarid võib leida Kaarli kiriku promenaadil ja ka rahwasaadikute hulgas. Gori.

Toatüdrukute poliitika ja strateegia.

Et jõulupühade ajal wõõrus- ja külaskäigud moodis on, siis on väga tarwilik, et toatüdrukud külalistega ümberkäimises ajakõrgusel seisaksid, sest meil on palju „kroonikandjaid“ ja suuri ninasid, keda Fortuna seisukohalt loshesse paisanud on ja keda ainult toatüdruku kultiwereid taktika intelligentiks teeb ja roopas (ja ka Euroopas) hoiab. Sellepärast on väga soowitaw, et toatüdrukud omas ametis hästi osawad ja targad oleksid, sest sellest ripub ka teatud määral meie iseseiswus ära. Et palju toatüdruid on, kes muidu tublid ja kohusetruud, kuid wanade kommete ja ilmawaadetega, siis tahame siinkohal neile lühikest õpetust anda, mis kõik tähtsamad „diplomatilised kriikad“ sisaldab ja iga toatüdruku ajakõrgusele tõstab, nii et ta kartmata iga ministri juures teenistuse kohusi võib täita.

Kõigepealt peab ajakohane toatüdruk wahet mõistma teha puskari ja schampanjeri lõhna wahel ja teadma, kuida oma perenaist nimetada. Ministri abikaasa on — proua, ministri abi — emand, rahwasaadiku — naine, miilitsaülema — eit, miilitsaülema abi — wanaeit, militsonäri — wanamoor, linnapea — memm.

Siis peab ta teadma, kuida neid herrasid üks teisest eraldada. Siin tuleb tal järgmist silmas pidada; minister kannab portfelli peas, ministri abi kannab portfelli kaelas rihtmaga, nagu wanaste hapupiimamehed, rahwasaadikul on kaela-side üle kõrwade ja ta pükste „põhjakorpuse“ tagune läigib, nagu wormaliste wehklemine, miilitsaülema on „protokolli“ lõhn juures, militsonär kannab uuriketi otsas sibulat ja linnapeal on äratusekell kaelas.

Tihtilugu tuleb ette, et toatüdruk pererahwa äraoleku ajal wõõraid herrasid wastu peab wõtma, See ei ole aga põrmugi nii lihtne kui wanasti, waid siin peab järgmist õpetust tähele panema: Wõõral herral wõetakse üleriided ilma ta-

suta ära ja palutakse teda teatud paragrahw'i põhjal istuda.

Siis aetakse kass toast wälja, pannakse üks lukku ja kell seisma ja kästakse wõõrast herrat „Lõbusast talupojast“ paar päewasündmuse ehk õõsündmuse kupleed laulda ja lõpuks operetist „Ringi ümber armastuse“ midagi ette kanda. Kui see läbi on, peab toatüdruk miilitsasse mineima ja teatama, et keegi wõeras isand on pererahwa äraoleku ajal korterisse tunginud ja teeb seal korteripuudust ja tahab tema tema au ilma autasuta ära rööwida, ja et see isand ei ole keegi mu kui Woldemar Harrisson, kes kino ekranilt keset etendust ära on jooksnud.

Kui herra ja proua heaks arwawad teatrisse minna, siis peab tüdruk järgmiselt talitama: Ta wõtab herra käest piletiraha ja läheb ostab teatri kassast piletid. Ühe pileti wõtab omaale, teise annab oma kawalerile Ahjuaugu Antsule ja nad lähewad mõlemad etendusele. Kui etendus läbi, läheb tüdruk kodu ja laulab tee peal:

„Laske mind ka laulda wähe —
soldatil' ma küll ei lähe,
soldat wiiaks ära sõtta,
kust siis wõin ma uue wõtta!“

Kodu jõudes teeb ta wiisaka „kniksu“ ja kobib gagama.

Kui keegi isand wisiti tuleb tegema, peab tüdruk ta kõõki kutsuma, käiksed üles koorima, künnasse jahu raputama ja wõõra tainast sõtkuma panema. Kui wõeras ütleb, et ta mitte biskwiiti pole tulnud tegema, waid wisiti, siis tuleb wabandada ja ütelda: „swinjäiuss; partonn, kui te herra rätsepmeister wiisiti tulite tegema, siis peale homme tagasi tulema — herra ei ole weel riiet toonud ja pealegi ei ole weel seda wiisiti, mis tal seljas, koosolekul lõhkirebitud!“ Paljud toatüdrukud lasewad külalised ilma üleriideid maha panemata saali. Seda ei tohi olla. Külaline peab saali ilmuma ilma üliriideteta. Need tulewad ettetuppa jätta, kust tüdruk nad pärast pandimajasse wiib. Saali võib külaline enesega kaasa wiia ainult kaks wakka kartulid, pool siga, puud tangu ja neli paari jalanartsa ja labakindaid. Niisama ei tea paljud, kuida wõõraid ära saata. Seda tuleb järgmiselt toimetada.

Kastetakse wana müts; mis kaks nädalad kojamehe koerapesas olnud, tahma sisse ja lüüakse kolm korda wõõrale wastu habet. Siis wõetakse ta turjast kinni ja lükatakse, jalaga juhtiwat osa etendades; trepist alla.

See juures tuleb pearõhku selle peale panna, et wõõras; alla weeredes, nina iga astme wastu kaks korda ära lööks — see on demokraatlisem ja selles on ka rohkem maitset.

Wäga suurt oskust nõuab tüdrukult lauakatmine. See ei ole nii lihtne kui käega silmade katmine, kui Juss oma wa wingerpussidega kolama hakkab. Lauakatmine on raske töö. Kõige pealt kaetakse laud õhukese sõnniku korruga, sinna peale laotakse õled, siis jälle õhuke kord

Muutunud ajad.

„Kes te olete ja mis te soovite?“
 „Ma olen jõuluwana ja paluks ühte väikest jõuluingitust!“

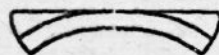
sõnnikut, jälle õled, see kaetakse kolme tolliste laudadega ja weeretakse wiie puudased kiivid peale. Siis laotakse laudlina üle ja hakatakse toitused peale kandma. Toit peab kuum olema ja igat toitu lauale pannes peab tingimata katsuma sellest paar tilka kellegile kraewahela lokutada.

Söögiriistadena tulewad lauale tuua kirwed, saed, labidad, kruustangid, wikatid ja sirbid, sest meie aja saksad ei armasta söögilaua juures nalja heita ja pealegi nõuab meie aja toit

kõrgemat tehnikad. Ka tõuseb leiba saagides ja kotletta raiudes söögiisu.

Kohwi ajaks tuleb elus lüpsilehm tuppa tuua ja linnapea kuuenõõbi külge kinni siduda.

Need on nüüd enam vähem kõik need asjad, mida toatädruk mõistma peab, rohkem ei ole vaja, sest mis edasi tuleb, nagu protokoll ja muu niisugune krempel — selle teeb miilits.

Jõulumängud.

(Ainult täiealistele.)

Et meil see aasta mereobserwatooriumi teatel määrjad ja wesised jõulud saawad olema, kalossa aga ristiinimestel kusagilt saada ei ole, siis on suurem jagu wabariigi kodanikka sunnitud pühade ajal toas istuma. Et aga toasistumine igaw operatsioon on, siis soowitame igawuse eemalepeletamiseks allpool järgnewaid mängu abiks wõtta. Mängida wõib hommiku kella wiieist õhtu kella poole wiieni ilma arstistunnistuse ja näpupassita. Ka ei ole mängijatel mingisugust Madagaskari warblase willast kamsoni ega kannust waja. Mängud on toitluswalitsuse poolt lubatud ja neid wõib igaüks mängida, kes tshekileiwa seest mõne mänguriista on leidnud ja kelle onu puhtakasu maksu ära on maksnud.

Mängud on järgmised:

Rahwasaadik.

Mängijate hulgast walitakse üks isik, kes kirjutada ega lugeda ei mõista, wälja, tõmmatakse portfelli pähe ja asetakse ta keset tuba toolile istuma. Siis antakse talle pudrukauss kätte ja pannakse seadusi tegema. Kui seadused walmis, annab rahwasaadik igale ühele lusika täie maitsta ja see sünnitab laialt naeru.

Kingsepp ja oinas.

Nooremehele, kellel kõht ja sisekond rikis, tõmmatakse oina nahk selga ja teisele nooremehele, kes tihtilugu põõsa all öömaja on pidanud, seatakse kingsepa põll ette.

Siis asub kingsepa põllega noormees kaksi oinanahkse nooremehe selga ja see hakkab teda tuba mööda taga otsima. Et tal wõimata on kingsepa põllega meest leida, siis sünnitab see palju naeru.

Linnapoodnik.

Keegi herra, kes sahkerdada mõistab, walitakse linnapoodnikuks. Talle antakse sülle suur kast. See on kassa. Linna kassase laowad teised mängijad oma raha. Kassapidaja peab katsuma selle raha sealt kõrwale toimetada. Kui see tal tähelpanemist äratamata korda läheb, jääb ta oma kohale edasi, kui aga keegi mängijatest raha kõrwaletoimetamist märkab, peab kassapidaja panti andma ja ta määratakse kõrgema koha peale, kuna tema asemele keegi teine mängijatest astub ja mäng algab otsast peale.

Kabineti kokkuseadmine.

Mängijad jaotakse rühmadesse: paksud ja raswased, nagu kokaraamatud, kujutawad maalitlasi, pikad ja peenikesed, nagu samagonni pudelid — taewaliitlasi, wiisakad ja paenduwad, nagu rahwamaja rahwuswahelised näitlejad —

rahwaerakondlasi, need, kes unes räägiwad — tööerakondlasi, rätsepataolised kiitlejad — sotse ja särki pükste peal kandwad kohwitanta pojukesed — Trotsi-rewolutsionäre. Siis aetakse need herrad kõik tühja kabinetti ja wisatakse nende keskele tükk pirakat. Mis siis tuleb, see sünnitab niisugust nalja, et hüppa aknast wälja, nagu oda, ilma et aega oleks prilla otsida.

Kaubamuretsemine.

Keegi, kellel silmamoondamise ja mustakunsti wokospookused selged, korjab igalt mängijalt hea summa „osti“ ja muud wäljamaa walutat tasku ja läheb siis kaupa muretsema. Ta paneb palitu selga ja sõidab otsekohe „Europa“ wõerastemajasse, kus ta selle raha lotti lööb. Mängijad muidugi ei tea seda ja ootawad, mil ta kaubaga tagasi tuleb. Kui aga tund tunni järele läheb ja ta ei ilmu, siis hakatakse teda tube mööda otsima. Muidugi ei leita teda ja niisugune asjata otsimine sünnitab kirjeldamata nalja.

Asutaw Kogu.

See on ilus mäng, kuid seda wõib ainult siis mängida, kui haawasidumise materjal odawamaks läheb. Praegu on see liiga kallis ja sellepärast oleks mõistlikum seda mängu mängimata jätta.

Gori.

Ajakohane jõululaul.

Pühendanud armsale maarahwale ajawiteks ja uskliku südame kinnituseks ainetel.

Mihkel Wigola.

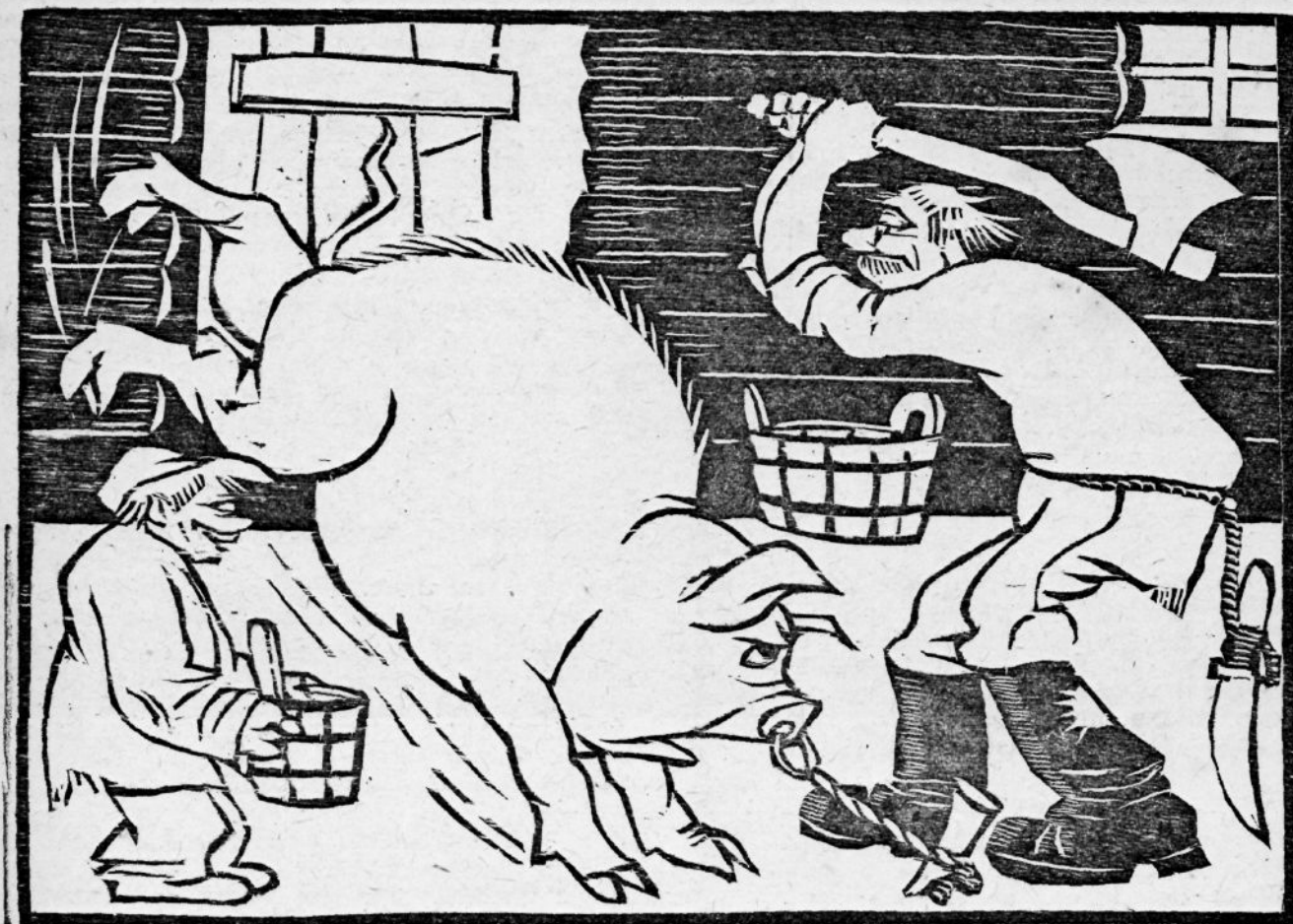
Jõulud tulewad,
saksad surewad,
matsid jagawad mõisa maad.
Kadakad nutawad,
allamäge ruttawad,
katsu, kas naeru hoida saad.
Vonniliit materdakse maha
ja wisatakse aia taha,
ei midagi piiska matsu ees.

Jõulutuled põlewad,
ilma koerad purewad
oma poolt walmistud haudade real.
Walged wankad plagawad
Wenemaad jagawad —
maakaardi tagumise külje peal.
Kõik ilm täis sasi ja põhku,
täis pärimi ja eeteri õhku.
Mats enam, kui enne, naerab weel.

Lapsesuu.

„Ema, meie uus toatüdruk näeb isegi pimedas. Eila õhtul oli eestoas täiesti pime, kuid ta ütles isale: „te ei ole täna isegi habet ajanud!“

Rumal loom.

„Mis sa, rumal loom, karjud ja takka üles loobid!... Sa peaks ikka rõõmustama, saad suure au osaliseks — lähed ministri herrale jõuluroaks... Ja neid sigu on vähe, kes selle au osaliseks saavad!“

Jõulu-kupleed.

(Wiisil: „Oh kuusepuu.“)

Talw läheneb, märg väheneb
ja jõulud kätte jõudnud.
Nii mõnigi kui lapsedki
on jõulu-wana nõudnud.
Kuid ei too lumememm meil head
sel aastal, seda teadma pead.
Talw läheneb, märg väheneb:
sa külmas toas istu. . .

Kui tahad sa, tee rõõmuga
Kadrunni saani-sõidu.
Ning woorimees kui kala wees,
ta laseb aina wõidu.
Kui sõit on mööda, maha siis
sa astu nagu õige wiis.
Kui kahtled aga, siis wõid sa
ka hobult nõuda passi!

Kas paragrahw ja wäike trahw
teeb külma sulle kolli?
See wastu roht on soe koht,
kus poeb Mann ja Wollu.

Eks jõulupuu ja krempel muu
meil hirmus kalliks läinud,
ning ega wist saa asja sest,
me seda ammu näinud.
Mis jõulurõõmu teeb sul weel?
Nii murëpäewad ainult eel.
Eks jõulupuu ja krempel muu
nüüd kõlba matusrongis. . .

Kui ilus ilm ja kange külm,
sa jalutamas väljas.
Näed, tänawal nii karedal
on kerjuslapsed näljas.
Paar sammu astud edasi
ning jõuad „Wirru“ sedasi.

Kui ilus ilm ja kange külm,
seal „kerjuseid“ kah küllalt!

Waat' miilits — ei, waid politsei
meil praegu tähtis tegur.
Kus samogonn, tal teada on.
See wäga kawal wigur.
Kuid „wiina“ ise ära toob
klient ja pühiks kurku joo.
Waat' miilits — ei, waid politsei,
siis kurwalt pühib mokke!

Ka lastele wõib papake
nüüd anda jõulu-kingi.
Läind ammu moest, et ostad poest
tal hobu, paari kingi.
Sest kingituseks „Waba Maa“
on küllalt mõnus tarwita.
Ka lastele wõib papake
ju teha jõulu-nalja.

Kel kodus wast on neli last
ja wäike trulla-naine,
see alati peab hoolsasti
end hoidma truu ning kaine.
Läeb aga jõuluks külla ta,
saab tutwaks ühe naisega,
kel kodus wast on neli last,
mees kuri peale selle. . .

Nüüd puhkama peab wistist ka
me aulik Kõrge Kogu.
Üks saadik läeb ja teine jäeb,
ning kolmas magab sugu.
Kuid tänawal nii mõnigi
ka pillub neid „projektisi“,
mis Kogu einelauas tal
on pähe jäänud kolinal!

Waat', tähte-wööl on jõulu-ööl
nii ime-ilus sära:
kui õue läed, siis kohe näed,
et lõppend maine kära.
Näed, nina pästi, kardawoi
seal waatab tähti — oi, oi, oi!
Waat', tähte-wööl a'ab jõuluööl
pooltukkudes ta juttu. Oswi.

Naljatilgad.

Wälke mõistujutt.

Kolm sõpra istuwad kafées. Üks neist ütleb:
„kes meist praegu kõige suurema walega esineb
sel pole tarwis oma portsjoni eest maksta!“
Kohe algas üks: „kord oli ilmas riik, kus õigust
tehti ja: . . .“ „Äitab, aitab!“ karjusid teised,
sa wõitsid juba!“ Aly-Baba.

Tallinnas on wõerastemaja, kus tube ainult
armastajaile paarele wälja üuritakse. Ühel päe-
wal läheb üks paarike ja nõuab tuba. Kelner
ütleb, et kõik toad juba wõetud, kuid tunni aja
pärast saada mõni wabaks. „Kas ei wõiks me
siin poolpimedas eestoa oodata?“ küsib meeste-
rahwas. „Ei“, ütleb kelner, „seda ei wõi.“ „Aga
miks?“ küsib naisterahwas. „Ja, waadake,“ ko-
geleb kelner, „kui me mõnda paarikest siin
mõni aeg oodata laseme, siis ei tahagi nad enam
pärast tuba!“ Aly-Baba.

Emä küsib pojalt: „Warsti tulewad jõulud,
mida soowiksid sa kingituseks? Kas tahaks sa
wenda wõi õekest?“

Hans: „Emä, kui see sulle raskusi ei tee,
siis soowiks ühe kiige hobuse!“ Aly-Baba.

Kukkusid sisse.

Kolm suurt elumeest lähewad maale „angel-
dama“. Halwa ilma tõttu jääwad nad õõseks
ühte teeäärse tallu. Peremehelt tuba küsides
saawad wastuseks, et ruumi kusagil ei olla, ai-
nult laste juurde saaks ehk kuidagi mahutada.
„Jumala pärast“, ütlesid peawarju otsijad, „ainult
mitte laste juurde.“ „No siis peate talli minema,“
ütleb peremees. „Ennem talli, kui lastega ma-
gama“ ütlesid poisid ja läksid talli. Hommikul
kutsub peremees wõerad kehakinnitust wõtma.
Kui nad parajasti lauas istuwad, astuwad tuppa
kolm tütarlast, üks 16, teine 17, ja kolmas 18
aastane; kõik wärsked ja puhtad nagu warna
otsast wõetud. „Lubage“, ütleb peremees, „et
ma teile tutwustan — minu lapsed!“ Aly-Baba.

Kõige suurem mõttetera.

Raha juhib maailma; ilma rahata wõib ai-
nult ühte teha — wõlga. Aly-Baba.

Haigemajas.

Halastaja õde küsib sõdurilt:
„Olge head, kuidas Teie nimi on?“
Sõdur: (kohmetab) Ei julge öelda. . .
Õde: „Helde Jumal, mispärast mitte?“
Sõdur: „Mul rumal nimi, — häbi öelda!“
Õde: „Noh, õelge ikka. Õelge kõrwa sisse,
kui Teie kõwasti ei julge. . .“
Sõdur: „Mu nimi on . . . Freimann.“

—rt.

Õunaturul.

— „Olge lahked, head ja magusad õunad...“
— „Kui palju toop maksab?“
— „Poolteist marka. Aga kui rohkem wõ-
tate, siis annan odawamalt!“
— „Ah nii! Olge head lubage mulle siis
kolm toopi ühe marga ja kahekümne penni eest...“
—rt.

Wõitlemine marodööride vastu.

„Pagan wõtaks, ma lüpsan kõige jõu ja mõistusega, aga tagajärge pole mingisugust!”

Enneaegu arusaanud . . .

A.: Tere, tere. Saab sind ka harwa näha, kus sa oled nüüd elanud, pole enam kaua aega naha olnud?

B.: Ah, olin kauemat aega keskvangimajas...

A.: Toho. . . wõi sedamoodi; mine aga siis peale, ma kaelakohtuliste isikutega tegemist ei taha teha. Jumalaga. . .

B.: Kantsleis kirjutajaks olin, — kinnine teenistus, ei saanud kuidagi mahti sinu poole tulla . . . —rt.

Modern romanist

. . . tekkis niisugune waikus, et professor ise oma mikroobide pirisemist kuulis.

Asi tahe.

Postiametnik: „Kuhu meie täna lõunat sööma läheme?”

Raham. ametnik: „Eks Sauna tänavale ikka, kus siis odavam. Wihu kere täis nii, et wats rebeneb. Maksad oma kuus marka ära ja asi tahe.”

Postiametnik: „No kui ma Sauna uulitsal sõõn, siis asi tahe küll ei ole, siis ei aita enam kohwipulber ega ussirohi!” —s.

*

„Tea kas mu pea kannatab wälja?” mõtles rahwasaadik, elus esimeest kord autosse astudes.

*

„Hea hakkamine on pool wõitu;“ ütles miilitsamees, kui ärawõetud linnastest puskari ajas.

*

„Ei aita, peab taksi tõstma, materjal, mis töö juures tarwitan on 200% kallim,“ ütles preili puudert ostes. —s.

Waikearusaamatus.

„Arst (haiget Lüpsiku naist läbi waadates): „Teie naisel on waikne influentsa!”

Lüpsik: „Sa jumal. Seitse tükki on mul kodus ja nüüd jälle waike!”

Ei ole . . .

— Talumees, kas siga on müüa?

— Ei ole. Tahaks raha wastu ümber wähetada. —rt.

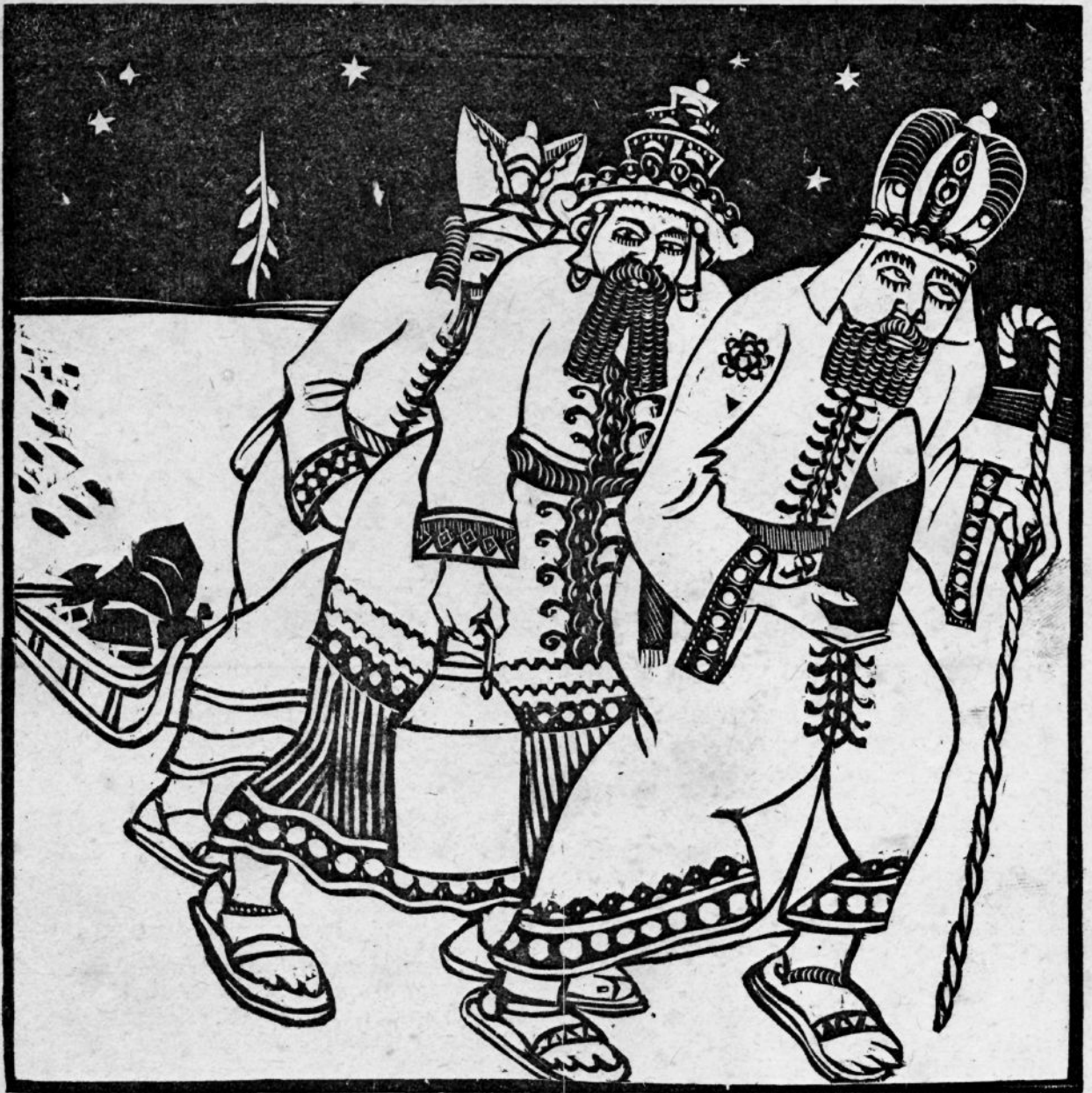
Keeruline asi.

„Kui mees teid petab, siis tuletage wana-sõna meelde: silm silma ja hammas hamba wastu!”

„Jah, aga kudas see wõimalik on? Minu mehel on klaasist silm ja wale hambad!”

Kolme targa kuninga kingitused.

Kui meie ajal kuningad Betleemma kingitusi wiima oleks läinud, siis oleks nad wiinud pea suhkurt, toobi piima ja puuda põlewat kiwi, sest need oleks kõige kallimad kingitused meie ajal ja ainult kuningatele kättesaadavad.

Ilmusid trükist:

1.

„Meie Matsi“ tähtraamat 1920.

2.

Lõbus näitelawa.

Monoloogid, deklamatsioonid, laulud, kupleed, kõned, westelood, soolonumbrid iseloomukujutustest ja mitmesugused naljakad ettekanded.

Kirjutanud Aleksander Trilljärw, Eesti teatri näitleja.